

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.406/2013/13. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2014. év február hó 13. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés bűntette miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 8.B.319/2013/31. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott terhére rótt bűncselekmény jogszabályi hivatkozását a 2012. évi C. törvény 160. § (1) (2) bekezdés d) pontjaként jelöli meg, továbbá azt a 2012. évi C. törvény 160. § (2) bekezdés j) pontjaként is minősíti.

Megállapítja, hogy a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének kitöltését követő nap.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Törvényszék a 2013. év augusztus hó 30. napján kihirdetett 5.B.319/2013/31. számú ítéletével a vádlottat emberölés bűntette [1978. évi IV. törvény 166. § (1) bekezdés (2) bekezdés d) pontja] miatt 18 év fegyházbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A vádlott által előzetes fogvatartásban és házi őrizetben töltött időt beszámította a szabadságvesztés büntetésbe, a házi őrizet beszámításánál 1 napi szabadságvesztésnek 5 napi házi őrizet felel meg.

Rendelkezett az eljárás során lefoglalt tárgyakról, így az elkövetés eszközét elkobozta, a további bűnjelek lefoglalását megszüntette és részben megsemmisíteni, részben kiadni rendelte azokat.

Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú ítéletet az ügyész tudomásul vette, ellene a vádlott, az irány megjelölése nélkül, továbbá meghatalmazott védője a minősítés megváltoztatása és az ennek megfelelő enyhébb büntetés kiszabása érdekében jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Ítéltábla a nyilvános ülésen a Be. 270. § (1) bekezdése alapján megállapította, hogy a vádlott által elkövetett élet elleni cselekmény a Btk. 166. § (1) és (2) bekezdés j) pontja szerint, azaz védekezésre képtelen személy sérelmére elkövetettként is minősülhet.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.266/2013/3. számú átiratában - és képviselője a nyilvános ülésen - a védelmi fellebbezéseket alaptalannak tartotta. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartása mellett az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett és a rendelkezésre álló bizonyítékokat mérlegelve megalapozott tényállást állapította meg.

A megállapított tényállásból okszerűen vont következtetést a bűnösségére és törvényesnek tartotta a cselekmény minősítését, azzal, hogy a további minősítő körülmény is megállapítható amellelt, hogy egyébként az ügyészi tudomásulvétel folytán a súlyosítási tilalom beállt.

A fellebbviteli főügyészség képviselője kifejtette, hogy az időközben hatályba lépett 2012. évi C. törvény rendelkezései kedvezőbb elbírálást eredményeznek a vádlottra nézve, így annak alkalmazására tett indítványt.

A bűnösségi körülményeket teljes körűnek tartotta annyi pontosítással, hogy a vádlott egy kiskorú gyermek tartására csak részben kötelezett. A kiszabott büntetést megfelelőnek tartotta, csakúgy, mint az ítélet egyéb járulékos rendelkezéseit.

Mindezek alapján indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét az előzőekben írtak szerint változtassa meg és egyebekben pedig hagyja helyben.

A vádlott érdekében az elsőfokú eljárásban eljáró meghatalmazott védő fellebbezését írásban is indokolta.

Eszerint a védő megalapozatlannak tartotta az elsőfokú ítéletet, így részben hiányosnak, iratellenesnek és téves következtetéseken nyugvónak. Vitatta a tényállásnak a bántalmazás helyére, körülményeire vonatkozó megállapításait, amelyek egyébként eltértek a vádban foglaltaktól is.

Vitatta továbbá, hogy a vádlott sanyargatás célzatával nem adott enni, inni a súlyosan sérült sértettnek, valamint azt, hogy a véleménye szerint ellentétes orvosi adatok ellenére, a szakvélemények alapján rögzítette a bíróság halál okát.

A védő szerint az elsőfokú bíróság a vádlotti vallomásokat egyoldalúan értékelte, és kizárólag azon részében fogadta el azokat, amennyiben a vádat alátámasztották.

Kifejtette, hogy a helyszíni szemle jegyzőkönyv bizonyítékként nem vehető figyelembe, mivel az elnagyolt, azzal szemben szakmai kifogások merültek fel,

amelyeket egyébként az elsőfokú bíróság is észlelt, de nem tulajdonított kellő jelentőséget annak.

A korábban már említett ellentétes orvosi adatokra figyelemmel szükséges lett volna helyt adni a védelem tárgyaláson tett indítványának, ami az új orvosszakértő kirendelésére, illetve valamennyi szakértő megidézésére vonatkozott.

A bizonyítási indítvány elutasítása téves megállapításokhoz vezetett.

A vádlott öngyilkossági kísérletével kapcsolatban szintén nem folytatott le teljes körű bizonyítást az elsőfokú bíróság, illetve figyelmen kívül hagyta 1. szakértő által a tárgyaláson kifejtetteket, amelyek mind a toxikológiai vizsgálatra, mind pedig az önakasztásra vonatkozóan további bizonyítás szükségességét vetették fel.

Ugyancsak ellentmondásosnak tartotta az igazságügyi elme-orvosszakértői véleményben foglaltakat, illetve lényegesen eltérőnek a vádlott szakvizsgálati eredményének megállapításait, amelyekre álláspontja szerint megfelelő magyarázatot nem tudtak adni a tárgyaláson az igazságügyi elme-orvosszakértők. A védelemnek a vádlott elmeállapotának megfigyelése elrendelésére vonatkozó indítványának elutasítása szintén téves értékeléshez, téves következtetések levonásához vezetett.

Kifejtette, hogy az eljárás során valójában nem került bizonyításra a vádlott ölési szándéka (sem az egyenes, sem az eshetőleges szándéka). A különös kegyetlenséggel történő elkövetés pedig azért sem állapítható meg, mert a vádlottnak nem a sértett sanyargatása volt a célja, ugyanis a tudásához mérten, a bántalmazást követően megkísérelte ellátni.

A vádlott - szemben az elsőfokú bíróság következtetésével - valójában zavart tudatállapotban volt, minden kontroll és reakció nélkül cselekedett, amikor a kérdéses SMS üzenetet elolvasta, majd a bántalmazást követő napokban sem volt magatartása a normálisnak megfeleltethető.

Mindezek alapján a minősítést illetően az elsőfokú bíróság tévedett, amikor a sértett halála és a bántalmazás közötti okozati kapcsolatot megállapította. Az elsőfokú ítélet megállapításaival ellentétben éppen az következne, hogy a vádlott vagy hirtelen felindult lelkiállapotban követette el az általa szeretett személy bántalmazását, vagy az elmeműködés zavart állapotában.

Ellentmondásosnak tartotta azt is, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában a 18. oldal 3. bekezdésében a vádlotti védekezést elfogadta, míg a 15. oldal 2. bekezdésében pedig azt rögzítette, hogy azt minden ponton elvetette.

A beadvány összegzéseképpen a védő álláspontja szerint a vádlott kétséget kizáró módon bizonyítottan nem követte el a terhére rótt cselekményt. Azonban az elsőfokú bíróság ítélete az álláspontja szerint oly mértékben megalapozatlan, hogy elsődlegesen annak hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárás

lefolytatásra utasításának van helye. Ennek során szükséges a védelem által már korábban is indítványozott bizonyítékok beszerzése, szakértői vizsgálatok lefolytatása.

Indítványozta továbbá, hogy amennyiben az ítélet tábla azt lehetségesnek tartja, a bizonyítékokat a másodfokú eljárásban szerezzék be a bíróság, és ennek megfelelően változtassa meg az elsőfokú ítéletet, és a vádlott bűnösségét a Btk. 167. § (1) bekezdése szerinti, erős felindulásban elkövetett emberölés büntetében állapítsa meg és ennek megfelelő büntetést szabjon ki.

A nyilvános ülésen a vádlott új meghatalmazott védője a fellebbezést kisebb módosításokkal, de lényegében hasonló érveléssel fenntartotta. Szintén felderítetlennek, illetve hiányosnak tartotta a tényállást. A hiányzó részleteket feltételezések alapján pótolta az elsőfokú bíróság, iratellenes megállapításokat téve. Emellett az elsőfokú bíróság részben az indokolási kötelezettségét elmulasztotta, és iratellenes az indokolása is. Mindezek miatt szintén indítványt tett az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére. Az írásbeli beadványban kifejtettek túlmenően nem tartotta szerencsésnek, hogy ugyanazon igazságügyi orvosszakértő adott véleményt a sértettre, azaz a halál okára vonatkozóan, illetve a vádlott suicid kísérletével kapcsolatban. A szakértőkre vonatkozó bizonyítási indítványokat a védő a nyilvános ülésen is fenntartotta.

Kiemelte, hogy azon tényállási résznél, ahol a bántalmazást rögzítette az elsőfokú bíróság, jelentősen eltért a vádtól és a vádlotti előadástól is, holott a szoba közepén található nagyobb véres folt önmagában nem alkalmas a vádlott bántalmazásra vonatkozó előadásának elvetésére. A helyszíni szemle pedig nem volt teljes körű.

Ugyancsak kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság nem foglalkozott kellő részletességgel, azzal, hogy a vádlottban mi zajlott a bűncselekmény elkövetését követően.

A védő álláspontja szerint erre vonatkozóan is indokolatlanul vette el az elsőfokú bíróság a vádlott vallomását.

A minősítést sem tartotta megfelelőnek a védő, így a különös kegyetlenséggel történő elkövetés nem állapítható meg a vádlott terhére. Hivatkozott e körben a bírói gyakorlatra, amely a hasonló jellegű bántalmazások kapcsán (eszköz, ütések ereje, száma) nem állapította meg az élet elleni cselekmény minősített esetét. Ekként az alapesetben indokolt a vádlott bűnösségét megállapítani, azzal a megjegyzéssel, hogy az elkövetés körülményei, a vádlottnak a cselekményt követő zavart magatartása valójában az erős felindulásban elkövetett cselekmény megállapításához áll közel. Ezt a büntetés kiszabásánál mindenképpen figyelembe venni. Ennek megfelelően eltúlzottnak tartotta - még a minősített eset megállapítása esetén is - a kiszabott szabadságvesztés büntetés mértékét.

A védő álláspontja szerint is a jelenleg hatályos, 2012. évi C. törvény jelent kedvezőbb elbírálást a vádlottra nézve, így a felülbírálatnál azt kell alkalmazni.

A vádlott utolsó szó jogán bűnösnek vallotta magát, azzal, hogy nem akarta, hogy ez történjen és a büntetése mérséklését kérte.

A védő, a vádlott, illetve az ügyész sem kérte a nyilvános ülés elnapolását az eltérő minősülés megállapítása miatt.

Az ítélet tábla a vagylagosan másodfokon is előterjesztett bizonyítási indítványokat elutasította.

A Fővárosi Ítélet tábla a védelmi perorvoslatok alapján eljárva, a Be. 348. § (1) bekezdésére figyelemmel, a Fővárosi Törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált.

Az ítélet tábla megállapította, hogy a törvényszék eljárásában a büntetőeljárás eljárási törvény rendelkezéseit betartotta és helyesen járt el, amikor a vádlott első gyanúsítotti kihallgatását - részletesen megindokolva - kirekesztette a bizonyítékok köréből.

A Fővárosi Ítélet tábla megállapította továbbá, hogy az elsőfokú bíróság az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a szükséges bizonyítást lefolytatta, szakértőket hallgatott meg a tárgyaláson, az előterjesztett további bizonyítási indítványokat pedig indokoltan vetette el.

A rendelkezésre álló bizonyítékokat értékelési körébe vonta és azokat egyenként és egymással összevetve is, jelentős részben a logikai szabályait is betartva értékelte. Ezen értékelés azonban - ahogyan arra a védelem hivatkozott - belső ellentmondásokat hordozott magában, ami részben iratellenes megállapításokhoz, részben téves ténybeli következtetésekhez vezetett. Ez a megalapozatlanság azonban a másodfokú eljárásban az iratok alapján kiküszöbölhető volt.

Az elsőfokú bíróság ugyanis teljes mértékben helytállóan megindokolta azt, hogy a beismerő vallomást tevő vádlott vallomásait a tényállás alapjául annyiban fogadja el, amennyiben azt más bizonyíték nem cáfolja, illetve nem kérdőjelezi meg.

Itt kell megjegyezni, hogy a védelem által ellentmondásosnak tartott ítéleti indokolás, mely szerint az elsőfokú bíróság a vádlott beismerő vallomását elfogadta és enyhítő körülményként értékelte, míg egyébként a védekezését pedig elvetette, ténylegesen nem jelenti azt, hogy e körben az ítélet indokolása ellentétes lenne, mivel önmagában a vádlotti beismerésből nem következik, hogy a beismert cselekménnyel kapcsolatban kifejtett védekezése is automatikusan elfogadható lenne. Azt a rendelkezésre álló bizonyítékokkal össze kell vetni és a megfelelő következtetéseket le kell vonni.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítélet tábla az elsőfokú bíróság tényállását, annak részbeni megalapozatlanságát (hiányosságát, iratellenességét és téves ténybeli

következtéseit) az iratok alapján a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjára alapítottn az alábbiak szerint küszöbölte ki:

- Az ítélet 3. oldalán a III. pont alatt szereplő tényállás első bekezdésében a harmadik sorban azt kell rögzíteni, hogy a sértettnek és a vádlottnak „látszólag” sikerült megoldani a párkapcsolati problémáikat.

Erre vonatkozóan az elsőfokú bíróság részletes bizonyítást vett fel, amely ellentmondásos adatokat tartalmazott, és amely párkapcsolati probléma sikeres megoldását éppen a sértett kezdődő új kapcsolata is alapvetően cáfolta.

Erre tekintettel az ítéletábra szükségesnek tartotta a tényállásban a „látszólag” jelző feltüntetését, figyelemmel arra, hogy az ölési cselekmény előzményeként a vádlott és a sértett közti érzelmi viszony feltárása, az ezzel kapcsolatos megállapítások nagy jelentőséggel bírnak.

- én a III. pont alatti tényállást érintően a 3. bekezdés helyett az ítéletábra az alábbiakat rögzíti:

„2011. év szeptember hó 19-én éjjel 2 óra körül a sértett már aludt, amikor a vádlott a sértett mobilját magához vette és abban átnézte az SMS-ek, melyek között rátalált a sértett és az 1. számú tanú között 18-án lezajlott, néhol erotikus tartalmú üzenetekre. A vádlott ezzel szembesülve haragra gerjedt, kiment az előszobába, magához vett egy 580 gramm súlyú, 23,5 cm nyélhosszúságú kalapácsot és visszatért a szobába. A fal felé fordulva alvó sértetthez lépett, megrázta és mielőtt a sértett felébredt volna, kalapáccsal lesújtott a fejére. Ezt követően az eszközzel gyors egymásutánban további négy ütést mért a sértett fejére.

Az ütések közül négy kifejezetten nagy erejű volt, ezek a sértett koponyaboltozatának jobb, illetve baloldalát érték, egy legalább közepes erejű volt, mely a sértett homlokát érte.”

Az ítéletábra ezen tényállás rész módosításnál - az elsőfokú bíróság által felállított értékelési logika mentén - a vádlotti beismerő vallomásnak az elkövetés körülményeire vonatkozó részét fogadta el a tényállás alapjául, melyet a matracon történő bántalmazást illetően a helyszíni szemle jegyzőkönyvében foglaltak, annak fényképmelléklete teljes mértékben alátámasztott. Részben az elsőfokú bíróság is megállapította ezen bántalmazási helyszínt, azt a matracon található nagy mennyiségű vér, de különösképpen a sugárirányú freccsenéses vérgyanús szennyeződések a falon, illetve a környezetében egyértelműen alátámasztották. Az elkövetés körülményeinek, helyszínének, módjának ilyen megállapítása lényegében a vád tárgyává tett történeti tényállással egyező, ettől az elsőfokú bíróság a helyszíni szemle jegyzőkönyvében rögzített és a fénymellékletben is látható, a szoba középső részén található elkent, nagyobb részt hajas fejbőrtől származó vérfelkenődés kapcsán levont következtetésekkel tért el.

Tette ezt részben azért, mert a vádlott ezen, szoba közepén található, elkent vérszennyeződésre meglehetősen kétséges vallomást tett, amelyet bár

teljességgel az igazságügyi orvosszakértők nem zártak ki, azonban azzal szemben legalábbis erős kétségek voltak támaszthatók.

Ellenben az is kétségtelen, hogy ehhez képest az elsőfokú bíróság által ezen vérfelkenődés keletkezésével kapcsolatban rögzített tényállás semmilyen további bizonyítékkal alá nem támasztott. Így azon következtetés, hogy - szemben a vádlotti beismerő vallomásban foglaltakkal - a sértett bántalmazása valójában a szoba közepén kezdődött el és a sértett menekülni is próbált, részben iratellenes, részben pedig téves ténybeli következtetésen alapul. Ez másik oldalról nem jelenti azt, hogy elfogadható lenne ezen vérfolt keletkezésére vonatkozóan az egyébként szintén kétséges vádlotti előadás. Emiatt az ítélet tábla, amikor a tényállást módosította és jelentős részt visszatért a vádiratban rögzítettekhez, lényegében annyit tett, hogy azt állapította meg a tényállásban, ami kétséget kizáróan megállapítható volt, ami a vádlotti beismerő vallomásból és adott esetben az azt megerősítő objektív bizonyítékokból következett.

Itt jegyzi meg az ítélet tábla, hogy a helyszíni szemle jegyzőkönyvének, az abban foglaltaknak, valamint fényképmellékletének bizonyítékkénti értékelésének törvényes voltát annak hiányosságai nem kérdőjelezték meg. Ellenben ezen hiányosságokra tekintettel fokozottan kellett ügyelni arra, hogy ezen bizonyítási eszköz milyen további következtetések levonására alkalmas, éppen ezért sem lehetett - a másodfokon módosított tényállásban megállapítottakon túlmenő - további határozott következtetéseket levonni a szoba közepén található véres felkenődésből, illetve ugyancsak nem lehetett határozott megállapítást tenni a matracok korábbi elhelyezkedésére vonatkozóan sem, mivel a jegyzőkönyvből és fényképmellékletből kitűnően, a helyszíni szemle során a nyomozó hatóság elsődlegesen a nyilvánvaló elkövetési helyszínül szolgáló matraccra, illetve annak környezetére fókuszált, míg a másik matraccot, annak környezetét, különböző oldalait kellő alaposással nem vizsgálta.

- Kiegészíti továbbá a III. pont alatti tényállást azzal is az ítélet tábla, hogy a vádlott a mentők értesítése előtt, pontosan meg nem határozható módon, a nyaka jobb oldalán kb. 6-8 cm-es hámfosztásos sérülést okozott, mely büntetőjogi értelemben 8 napon belül gyógyuló sérülés volt.

A vádlott önakasztásra tett vallomását az igazságügyi orvosszakértő elsődlegesen kizárta, azonban kétségtelen, hogy a tárgyaláson a vádlott kiegészített előadása alapján már nem feltétlen tartotta elvetendőnek.

Tény, hogy a vádlott nyakán a kérdéses hámfosztásos sérülés rögzítésre került. Emellett viszont az ítélet tábla egyetértett az elsőfokú bíróságnak azon bizonyíték értékelésével, hogy a vádlottnak a cselekmény utáni időszakra vonatkozó vallomásai számos vonatkozásban megkérdőjelezhetők voltak, így akár az öngyilkossági kísérletekre vonatkozóan is. Ezen kétségek ezt követően is változatlanul megmaradtak, így az elsőfokú bíróságnak ezekre vonatkozó azon álláspontja, mely szerint a tényállásban kétséget kizáró tényként nem lehet rögzíteni azt, hogy a vádlott nagy mennyiségű gyógyszer

bevételével, illetve önakasztással öngyilkosságot kísérelt volna meg - helytálló. Továbbá azt is meg kell jegyezni, hogy az említett kétségek mellett ezen ellenőrizhetetlen kísérletek, ha valamilyen szinten meg is történtek volna, büntetőjogi relevanciával, éppen a láthatóan bagatell voltuk miatt, nem bírtak.

A fenti tényállás kiegészítésnek megfelelően az elsőfokú ítélet indokolása is a kifejtettek értelmében részben módosul, annak hangsúlyozása mellett, hogy az ítéltábla alapvetően az elsőfokú bíróság által felállított bizonyítékértékelés, illetve annak logikája mentén tette meg a fenti pontosításokat, helyesbítéseket, figyelemmel a felülmérlegelés tilalmára.

Az ítéltábla egyetértett az igazságügyi orvosszakértői vélemények, az igazságügyi elme-orvosszakértői vélemény elsőfokú bíróság általi értékelésével, a törvényszék rendkívül részletesen foglalkozott azokkal, és - szemben a védelem álláspontjával - az ítéltábla is osztotta azt az elsőbírói álláspontot, hogy azok aggálymentesen felhasználhatók voltak. Valamennyi szakértő részletesen megindokolta a tárgyaláson a szakvéleményben foglaltakat, akár a szakellátás kapcsán fellelhető orvosi adatokkal ellentétesnek látszó megállapításokat is, amelyek valójában tényleges ellentétet nem jelentettek. 1. igazságügyi orvosszakértő személyével kapcsolatban a két szakvélemény adása kapcsán törvényi kizáró ok nem merült fel, szakvéleményei aggálymentes bizonyítékot képeztek.

Az így pontosított és helyesbített tényállás mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, így az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott és irányadó a másodfokú eljárásban, a felülbírálat alapját képezi.

Az elsőfokú bíróság a fentiekben említetteken túlmenően az indokolási kötelezettségének is eleget tett és a megalapozott tényállásból a bűnösségre vont következtetése is okszerű, azonban a vádlott terhére megállapított cselekmény minősítése részben eltér a törvényszék által megállapítottól.

A védelem minősítést vitató álláspontjával szemben a Főváros i Ítéltábla rámutat arra, hogy az élet kioltására fokozottan alkalmas eszközzel, kalapáccsal a fejre (életfontosságú szerv) mért, többszöri nagy erejű ütés mellett fel sem merülhet az, hogy a vádlott az ölési cselekmény kifejtésekor ne egyenes szándékkal cselekedett volna.

Az okozati összefüggés az elszenvedett bántalmazás és a sértett halála között az igazságügyi orvosszakértők szakvéleménye alapján egyértelmű, a szakértők - a védő által felvett - közreható okokat kizárták (nyilván a vádlott kétnapi késedelme jelentősen rontotta az esetleges túlélés esélyét).

Az erős felindulásból elkövetett emberölés büntette kapcsán megjegyzi az ítéltábla, hogy nem vitásan a vádlott indulatát kiváltó SMS-ek az elkövetőn kívülálló oknak minősülnek, amely miatt a vádlott - az elkövetés hevesességét, durvaságát tekintve - jelentős indulati állapotba került. Ellenben egyetértett azzal az elsőbírói

állásponttal az ítéltábla, hogy egyfajta tudatosság, racionalitás így is felismerhető a cselekvésében. Az élet elleni cselekmények jellemzően indulati cselekmények, jelen esetben az ezt oly mértékben meghaladó indulat, amely az erős felindulásban elkövetést megállapíthatóvá tenné, nem rögzíthető. Ami pedig a méltányolhatóságot, erkölcsi menthetőséget illeti, ahhoz az ítéltábla annyit fűz hozzá, hogy az is nyilvánvaló, hogy egy, akár megcsalásra utaló SMS olvasása miatt érzett harag, felháborodás, fájdalom nem teszi erkölcsileg méltányolhatóvá, elfogadhatóvá a vádlott ehhez mérten kirívóan aránytalan, végletes ölési cselekményét. A túlzó vádlotti reakció a társadalmi együttélés normáival össze nem egyeztethető, elfogadhatatlan, az erős felindulásban elkövetett emberölés emiatt sem állapítható meg.

A különös kegyetlenséggel történő elkövetés esetén nem csupán a bántalmazás mértékére kell tekintettel lenni, az önmagában, az irányadó bírói gyakorlat szerint jelen ügyben még nem feltétlen alapozná meg a minősített élet elleni cselekmény megállapítását. Figyelemmel kell lenni a cselekmény egészére - ahogyan tette azt a törvényszék is - így arra is, hogy a kétség kívül brutális, durva módon végrehajtott ölési cselekményt követően a vádlott a haláltusáját vívó sértett érdekében, annak ellenére, hogy mentőápoló lévén laikusnak nem tekinthető, bizonyos szakértelemmel bíró személy, mégis csupán látszatz megoldásokat alkalmazott, valódi segítséget nem nyújtott. A vádlottnak kétség kívül tudnia kellett, hogy mit kellene tennie - ez még a laikus számára is egyértelműen megítélhető az agonizáló sértettre tekintettel -, így az ítéltábla is egyetértett azon elsőbírói állásponttal, hogy a sértettnak ez a két napon át tartó látszat „ellátása” már-már a sanyargatásával felérő cselekvőség. Az azonban egyértelmű, hogy a brutális, gátlástalan ölési cselekményt követően tanúsított vádlotti magatartás kifejezetten embertelen volt, mind amellet is, hogy a sértett - ahogyan arról az orvosszakértő nyilatkozott is - ténylegesen fájdalmat nem érezhetett. Az, hogy a sértett eszméletlen állapotban volt, szubjektív fájdalomérzete nem volt, a különös kegyetlenséggel történő elkövetésnek nem jelenti akadályát.

Miután az ítéltábla a tényállást az eredetileg benyújtott vád történeti tényállásához hasonlatosan állapította meg az elkövetés körülményeire vonatkozóan - bár azt a vádban sem minősítette be az ügyész -, a tettazonosság keretén belül meg kellett állapítani a vádlott terhére a különös kegyetlenséggel történő elkövetés mellett a védekezésre képtelen személy elleni elkövetést is.

A fentiek alapján irányadónak tekintendő vádlotti vallomás értelmében az ölési cselekményt úgy hajtotta végre a vádlott, hogy azt az alvó, az ellene intézett támadás során még magához nem térő, így védekezni nem képes sértett ellen intézte. Ráadásul a vádlotti támadás elsőprő erejű volt, amellyel szemben a védekezés egyébként is nehéz, ilyen körülmények között pedig arra nem is volt lehetőség. Megjegyzi az ítéltábla, hogy az igazságügyi orvosszakértői vélemény szerint a sértetten lehetnek védekezési sérülések, azonban e téren egyértelmű vélemény alkotni nem lehetett. Emellett azt is meg kell jegyezni, hogy a vádlotti vallomásból kiindulva, akár érhetne is elkövetés közben a sértett karját olyan

bántalmazás, amely megfeleltethető ezen külsérelmi nyomoknak. Ekként ezen külsérelmi nyomok nem cáfolják a fentieket.

A törvényszék az ítélet meghozatalakor - az irányadó bírósági gyakorlatnak is megfelelően - az elkövetéskori Btk. szerint minősítette a cselekményt, az erre vonatkozó indokolása az ítéletében helytálló, azonban időközben, az elsőfokú ítélet meghozatalát követően a Kúria, a korábbi gyakorlatot felülvizsgálva, a 4/2013. BK. véleményben azt az álláspontot fogadta el, hogy „határozott tartamú szabadságvesztés esetében a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének legkorábbi, törvény erejénél fogva kötelező időpontjára vonatkozó rendelkezés a 2012. évi C. törvény (Btk.) 2. § (1)-(2) bekezdése szerinti elbírálás fogalmába tartozik. Megváltozása alapot ad - enyhébb elbírálás címén - a módosító törvény alkalmazására."

Erre tekintettel viszont - összevetve az elkövetéskori, illetve az elbíráláskori jogszabályokat - az állapítható meg, hogy mindössze egyetlen lényegi különbség van a két törvény között, éspedig a feltételes szabadságra bocsátás lehetséges legkorábbi időpontja kapcsán. Eszerint, ahogyan azt az elsőfokú bíróság is rögzítette, a korábbi büntetőtörvénykönyv szerint a vádlott a kiszabott szabadságvesztés büntetésből a négyötöd rész kitöltését követően lenne feltételes szabadságra bocsátható, míg az új büntetőtörvénykönyv rendelkezései szerint a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon nyílik meg ez a lehetőség. Ezen utóbbi feltételes szabadságra bocsátásról szóló rendelkezés nyilvánvalóan kedvezőbb a vádlottra nézve, ezért a Fővárosi Ítéltábla a vádlott cselekményét a 2012. évi C. törvény alapján az elbíráláskor hatályos jogszabályokat alkalmazva minősítette. Eszerint a vádlott cselekménye a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés d) és j) pontjai szerint minősülő emberölés büntette.

A büntetés kiszabása körében figyelembe veendő bűnösségi körülményeket lényegében helyesen felsorolta az elsőfokú bíróság, azonban azt megjegyzezi az ítéltábla, hogy az elszaporodottság megállapításához nem szükséges a statisztika adatszolgáltatás, míg további súlyosító körülmény az, hogy a cselekmény kétszeresen minősül, illetve ilyen súlyú bűncselekmény mellett a büntetlen előélet jelentős nyomatékkanal nem bír.

Mindezekkel együtt a Fővárosi Ítéltábla felülbírlata során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a cselekmény tárgyi súlyát, a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességet, valamint az említett bűnösségi körülményeket megfelelően mérlegelte és a vádlottal szemben törvényes büntetést szabott ki. Annak az enyhítése sem indokolt.

Az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezései törvényesek.

A Fővárosi Ítéltábla a vádlott által az elsőfokú ítélet meghozatalát követően előzetes letartóztatásban töltött időt a Btk. 99. § (1) bekezdése alapján a fegyházbüntetésbe beszámította.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése értelmében részben megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A bizonyítási indítványokat - ahogyan az elsőfokú bíróság - az ítéltábla is elutasította, részben mert a szakértői bizonyítás aggálytalan volt, részben mert a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a tényállás megnyugtatóan tisztázható volt, és a további bizonyítástól érdemi eredmény nem volt várható.

Budapest, 2014. év február hó 13. napján

. Rédei Géza s.k.. Vincze Piroska s.k.. Mató Ágnes s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 8.B.319/2013/31. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.406/2013/13. számú ítéletében írt változtatás mellett a vádlottal szemben a mai napon jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2014. év február hó 13. napján

. Rédei Géza s.k.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül: